

Het gebruik van de term *Israël* in het Nieuwe Testament

door Arnold G. Fruchtenbaum

<http://www.middletownbiblechurch.org/reformed/Israëlaf.htm>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling (sterk ingekort) door M.V.

Verbonds- en gereformeerde theologen geloven dat nieuwtestamentische gelovigen, geredde heidenen inbegrepen, het ware Israël van God zijn. Is het echt bijbels te verwijzen naar heidengelovigen als Israëlieten? Heeft God een “nieuw Israël” gecreëerd dat bestaat uit gelovige joden en heidenen van het huidige tijdperk?

Laten we de Schrift natrekken om na te gaan of deze dingen zo zijn. In het Nieuwe Testament wordt de term “Israël” 73 keer gebruikt, en we zullen ze alle 73 onderzoeken. Hoe gebruikt het Nieuwe Testament deze term? Wordt hij ooit gebruikt voor de kerk in het algemeen of voor geredde heidenen in het bijzonder?

Het volgende werd genomen uit het boek *Israëlogy – the Missing Link in Systematic Theology*, van Arnold G. Fruchtenbaum, met toestemming.

Verbondstheologen beweren onbeschaamd dat de Kerk het nieuwe Israël is. De waarheid echter is dat de term “Israël” in het totaal 73 keer gebruikt wordt in het Nieuwe Testament en geen bewijs vormt voor de claim van de verbondstheologen:

Mattheüs 2:6	Citaat uit Micha 5:2 dat profeteert dat de Messias “de Leidsman zal zijn die Israël weiden zal”.
Mattheüs 2:20	Geografische verwijzing over de terugkeer naar “het land Israël”.
Mattheüs 2:21	Hetzelfde als hierboven.
Mattheüs 8:10 en Lukas 7:9	Jezus contrasteert het geloof van de Romeinse centurion met dat van het ongelovige Israël: “Ik heb zelfs in Israël zo’n groot geloof niet gevonden”.
Mattheüs 9:33	De reactie van de menigte op de wonderen van Jezus: “Er is nog nooit zoiets in Israël gezien!”
Mattheüs 10:6	De discipelen wordt gezegd niet naar de heidenen en Samaritanen te gaan, doch enkel naar “de verloren schapen van het huis van Israël”.
Mattheüs 10:23	Geografische notatie van het werk van de discipelen in “de steden van Israël”.
Mattheüs 15:24	Christus’ bediening was tot “de verloren schapen van het huis van Israël”.
Mattheüs 15:31	De menigte “verheerlijkte de God van Israël”.
Mattheüs 19:28 en Lukas 22:30	De discipelen wordt gezag beloofd over “de twaalf stammen van Israël”.
Mattheüs 27:9	Citaat van Zacharia 11:12-13 dat profeteert dat de Messias voor dertig zilverstukken zou afgekocht worden: “de waarde van de Geschatte, Die zij geschat hadden uit de Israëlieten”.
Mattheüs 27:42 en Markus 15:32	Jezus wordt bespot als “de Koning van Israël”.
Markus 12:29	Citaat uit Deuteronomium 6:4: “Hoor, Israël!”

Lukas 1:16	De bediening van Johannes was: “En hij zal velen der kinderen Israëls bekeren tot de Heere, hun God”.
Lukas 1:54	God “heeft het opgenomen voor Israël, Zijn knecht”.
Lukas 1:68	Een verwijzing naar God als “de God van Israël”.
Lukas 1:80	Johannes was in de woestijnen “tot de dag van zijn verschijning aan Israël”.
Lukas 2:25	Simeon verwachtte “de vertroosting van Israël”.
Lukas 2:32	De Messias was “een licht om de heidenen te verlichten en om Gods volk Israël te verheerlijken”.
Lukas 2:34	De Messias is “bestemd tot val en opstanding van velen in Israël”.
Lukas 4:25	“Er waren veel weduwen in Israël in de dagen van Elia”.
Lukas 4:27	“Ook waren er veel melaatsen in Israël in de tijd van de profeet Elisa”.
Lukas 24:21	De twee Emmaüsgangers hoopten dat Jezus “Israël zou verlossen”.
Johannes 1:31	Johannes was gekomen “opdat Jezus aan Israël geopenbaard zou worden”.
Johannes 1:49	Nathanaël beschreef Jezus als de “Koning van Israël”.
Johannes 3:10	Jezus verwijst naar Nicodemus als “de leraar van Israël”.
Johannes 12:13	De menigten beschrijven Jezus als de “Koning van Israël”.
Handelingen 1:6	De discipelen vragen: “Heere, zult U in deze tijd voor Israël het Koninkrijk weer herstellen?”. Vanzelfsprekend hadden de discipelen in deze context het etnische Israël voor ogen, niet de Kerk.
Handelingen 2:22	Petrus sprak een ongelovig joods publiek toe en zei: “Gij mannen van Israël”. Dit kan niet de Kerk zijn, overeenkomstig de context.
Handelingen 2:36	Tegen hetzelfde publiek als hierboven wordt gezegd: “Laat dan heel het huis van Israël zeker weten ...”.
Handelingen 3:12	Petrus spreekt opnieuw het ongelovige joodse publiek toe met de woorden: “mannen van Israël”. En als ongelovigen kunnen zij ook niet de Kerk zijn.
Handelingen 4:10	Petrus heeft het etnische Israël in gedachten wanneer hij zegt: “heel het volk Israël”.
Handelingen 4:27	“de heidenen en de volken van Israël” worden apart onderscheiden en beiden schuldig bevonden aan de kruisiging. Hier kan de Kerk niet bedoeld zijn.
Handelingen 5:21	Verwijzing naar “de Raad en al de oudsten van de Israëlieten”. Zij waren ongelovigen uit het etnische Israël. Dit heeft niets met de Kerk te maken.
Handelingen 5:31	Petrus zei voor de Raad dat Jezus Zaligmaker is “om Israël bekering te geven en vergeving van zonden”. Hier is ongelovig Israël bedoeld en niet de Kerk.
Handelingen 5:35	Gamaliël spreekt zijn medeleden van de Raad toe “Gij mannen van Israël”. Deze ongelovigen zijn uiteraard niet de Kerk.
Handelingen 7:23	Stefanus verwijst naar “de kinderen van Israël” uit de tijd van Mozes.
Handelingen 7:37	Hetzelfde als hierboven.
Handelingen 7:42	Hetzelfde als hierboven.
Handelingen 9:15	God verklaart dat Paulus het Evangelie zal brengen “naar de heidenen en de ... Israëlieten”. Dit verwijst naar de joden die nog niet geloofden.
Handelingen 10:36	Petrus verwijst naar het nu historische feit dat Jezus kwam om het Evangelie te brengen tot “de kinderen van Israël”, waarvan de meerderheid de boodschap niet geloofden en dus niet de Kerk vormden.
Handelingen 13:16	Paulus spreekt tot een ongelovig joods publiek wanneer hij zegt: “Gij mannen van Israël”.
Handelingen 13:17	Paulus verwijst naar “dit volk Israël” in de tijd van de Exodus.

Handelingen 13:23	Paulus noemt het historische feit dat de Messias “voor Israël” kwam als vervulling van de belofte aan Israël.
Handelingen 13:24	Paulus verwijst naar het historische feit dat Johannes de Doper “aan heel het volk Israël de doop van bekering gepredikt had”.
Handelingen 21:28	De “mannen van Israël” slaat op het gepeupel dat Paulus aanviel.
Handelingen 28:20	Paulus verklaart dat hij geketend is “om de hoop van Israël”, een verwijzing naar de Messiaanse hoop en niet de Kerk.
Romeinen 9:4	Paulus somt de voorrechten op die God aan de “Israëlieten” gaf, die Paulus in vers 3 “mijn broeders, mijn familieleden wat het vlees betreft” noemt.
Romeinen 9:6	Paulus stelt een contrast tussen twee Israëls: Israël als geheel, en gelovig Israel binnen dat geheel. Beide Israëls bevatten enkel joden.
Romeinen 9:27	Een ander contrast tussen ongelovig Israël en het gelovige overblijfsel.
Romeinen 9:31	Het ongelovig Israël “is aan de wet van de gerechtigheid niet toegekomen”.
Romeinen 10:19	Paulus zegt dat Israël de boodschap ontving maar ze niet accepteerde.
Romeinen 10:21	Gods handen zijn desondanks uitgestoken naar een ongelovig Israël.
Romeinen 11:1	Paulus verwijst naar zichzelf als “Israëliet”, nationaal-etnisch.
Romeinen 11:2	Paulus verwijst historisch naar “Elia, hoe hij God aanspreekt over Israël” wegens Israëls ongelooft.
Romeinen 11:7	Paulus stelt een contrast tussen Israël als geheel dat niet heeft verkregen wat het zoekt, en het uitverkoren deel dat wel verkreeg.
Romeinen 11:25	Paulus zegt “dat er voor een deel verharding over Israël is gekomen”.
Romeinen 11:26	De profetie dat heel Israël (nationaal-etnisch) zal behouden worden.
1 Korinthiërs 10:18	Het “Israël naar het vlees” is duidelijk etnisch Israël.
2 Korinthiërs 3:7	Een historische verwijzing naar “de kinderen Israëls” in de tijd van Mozes.
2 Korinthiërs 3:13	Hetzelfde als hierboven.
2 Korinthiërs 11:22	Paulus verwijst naar zichzelf en de ongelovige joden als “Israëlieten”.
Galaten 6:16	Paulus’ verwijzing naar “het Israël van God” is de enig gebruikte verwijzing bij alle verbondstheologen om te bewijzen dat de Kerk Israël wordt genoemd. We zullen dit vers verderop gedetailleerd bespreken.
Efeziërs 2:12	“Het burgerschap van Israël” wordt gecontrasteerd met de heidenen en met “één nieuwe mens” (vers 15) die de Kerk is.
Filippenzen 3:5	Paulus verwijst naar zichzelf als van “Israël, van de stam”, een duidelijke verwijzing naar zijn nationaal-etnische afkomst.
Hebreeën 8:8,10	Een citaat van een nieuw verbond met Israël uit Jeremia 31:33.
Hebreeën 11:22	Een historische verwijzing naar het Israël van de Exodus.
Openbaring 7:4	Een verwijzing naar de twaalf stammen van Israël.
Openbaring 21:12	Hetzelfde als hierboven.

Bovenstaande lijst omvat alle plaatsen waar “Israël” wordt genoemd in het Nieuwe Testament. Het is duidelijk dat praktisch alle teksten gaan over nationaal-etnisch Israël. In feite zijn er slechts drie passages die door verbondstheologen gebruikt worden om hun “Kerk = Israël” stelling te willen bewijzen. Over twee van deze, Romeinen 9:6 en 11:26, zijn ze het niet unaniem eens, want sommige verbondstheologen zien deze verzen als betrekking hebbend op nationaal-etnisch Israël. Het enige vers dat nog overblijft is Galaten 6:16. Daarom zullen we dit vers zijn eigen behandeling geven.

Het “Israël van God” in Galaten 6:16

Het doel van deze sectie is een dispensationele zienswijze te geven op Galaten 6:16, de enige passage die door alle verbondstheologen wordt aangehaald als bewijs dat de Kerk het geestelijke Israël is, of dat heidengelovigen geestelijke joden worden. Dit vers bewijst hun stelling geenszins. Hier is de passage:

“En allen die overeenkomstig deze regel wandelen: vrede en barmhartigheid zij over hen en over het Israël van God”

De Galatenbrief heeft te maken met heidenen die redding trachtten te bereiken middels de wet. Zij die hen bedrogen waren jудаïsten, joden die de wet van Mozes hielden. Voor hen moest een heiden zich bekeren tot het jудаïsme voordat hij zich kwalificeerde voor redding door Christus. In vers 15 zegt Paulus dat besnedenheid, noch onbesnedenheid, enige kracht heeft voor redding, maar wel een nieuwe schepping, door geloof alleen. Hij doet dan in vers 16 een zegenuitspraak over de twee groepen die deze regel van redding volgen. De eerste groep is de “hen”: de heidenchristenen. De tweede groep is het “Israël van God”: dit zijn de joodse gelovigen die, in tegenstelling tot de jудаïsten, de regel volgden van redding door geloof alleen (vgl. Galaten 2:16). De twee groepen worden afgescheiden door het woordje “en”, in de Griekse grondtekst “kai”. Verbondstheologen moeten dus de primaire betekenis van “kai” negeren om van de twee aparte groepen één enkele groep te maken.

De rest van het (uitgebreide) artikel kan u hier lezen (voor zover u dat nog nodig vindt):

<http://www.middletownbiblechurch.org/reformed/israelaf.htm>

Conclusie

Voor de dispensationele Israëlogie is de Kerk geen “geestelijk Israël” of “nieuw Israël”, en ze is ook nooit zo genoemd. De term “Israël” heeft betrekking op de natie en de bevolking als geheel, of op het gelovige overblijfsel daarbinnen. Deze term wordt nooit gebruikt voor de Kerk in het algemeen of voor heidengelovigen in het bijzonder.

Zie ook:

- o Rubriek “Israël en de Kerk”: <http://www.verhoevenmarc.be/#Israel>
- o “Het gevaar van de Verbondstheologie”:
http://www.verhoevenmarc.be/PDF/GTgevaren_10-Verbondstheologie.pdf

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm